

sledkem nesplnění její od vlastníka se hojiti na prodávateli ne-
vlastníku.

Druhá i třetí stolice potvrdily tento rozsudek a sice c. k. nej-
vyšší soud z těchto

d ů v o d ů:

Jest zjištěno, že při kupu, o nějž běží, byl prodávatelem žalo-
vaný a že se při něm zaručil, že kráva, již žalobkyni prodával, jest
zdravá. (§ 923. vš. obč. z.)

Že by žalobkyni sdělil, že jedná jménem tchýně, resp. za ni a
jejího manžela, netvrdí ani žalovaný sám; byla-li mu snad oběma
poslednějsími udělena plná moc, tedy nemá tato, zůstala-li tajnou,
žádného vlivu na práva žalobkyně. (§ 1017. vš. obč. z.)

Mezi žalobkyní a žalovaným byla tudíž uzavřena smlouva a
jest prvnější oprávněna svoje práva z této smlouvy proti žalova-
nému odvozovati a uplatňovati; nebyloť její povinností, aby pravě-
ho vlastníka dotyčné krávy vypátrala.

Popírá-li tedy žalovaný passivní legitimaci žalobní, tak k to-
mu nelze přihlížeti a jednal-li vlastním jménem, pak musí ručiti jako
prodávatel po rozumu zákonných ustanovení §§ 922., 923. a 932. vš.
obč. z.

(Rozhodnutí c. k. nejv. soudního dvoru ze dne 29. prosince
1910 č. j. $\frac{\text{Rv III 465/10}}{1}$.)

K ř e p e l k a.

*Majitel zvířete neručí za opomenutí opatrování zvířete vůbec,
nýbrž jen v tom případě, když v tomto opomenutí zavinění spo-
čívá. (§ 1320. vš. obč. zák.)*

Všechny tři stolice zamítly žalobu cestujícího A. podanou na
majitele psa B. o zaplacení náhrady škody psem způsobené.

Žaloba opírala se o tento skutkový děj: Žalobce A. byl jako
host v hostinci žalovaného. Ve dvoře nacházela se bouda pro psa,
na řetězu uvázaného.

Žalobce, chtěje jíti v poledne na stranu, přiblížil se k boudě,
vedle kteréž nacházel se soukromý, uzavřený záchod žalovaného,
chytíl za kliku a v tom jej pes kousnul do ruky, způsobiv mu těžké
poranění.

Z d ů v o d ů II. stolice:

Odvolatel nestaví se na stanovisko, jako by ten práv byl
ze škody zvířetem způsobené, kdo nehledě při tom na poškození
zvířetem, jež bylo k tomu popouzeno neb drážděno, zanedbal je
opatřiti, aniž by bylo třeba vyhledávati, zda opomenutí to je za-
viněné čili nic. Ovšem ani na stanovisko jakoby zavinění, které či-
ní zanedbavšího zvíře opatřiti práva za škody jím způsobené, mu-
silo býti provázáno náležitostmi, které trestní zákon vyhledává ku
zodpovědnosti trestní. Vždyť § 1320. obč. zák. jednající o škodě vze-

šlé zvířetem, zařaděn je do kapitoly třicáté (odd. druhé) obč. z. o právu žádati náhradu škody a dostiučinění, kterážto řídí se zásadou, že každý má právo žádati na škůdci náhradu za škodu způsobenou zaviněním § 1295. obč. zák. čili vinou (§ 1294. obč. zák.) čili proti právu (§ 1294. obč. z.), nikoli ale náhodou, kteráž stihá toho, v jehož osobě nebo věci se udála (§§ 1294., 1311. obč. zák.).

Nelze tedy při řešení otázky, kdo jest práv ze škody způsobené zvířetem, jehož opatření bylo zanedbáno, řídit se zásadami jinými a nechati otázku viny jako nerozhodnou stranou. To plyne ostatně též z druhé věty §. 1320. obč. z., kteráž vyhledává, by tomu, kdož se činí práv ze škody zvířetem způsobené, vina byla dokázána. Lze to též ze slov zákona »opatřiti zanedbal« usouditi, obzvláště z pojmu »zanedbatí«, že tu musí býti jakési porušení povinností, které se zove zavinění (§§ 1294., 1295. obč. z.). Než aby to byly povinnosti zákonem trestním uložené, to se nevyhledává; stačí, když ten, komuž náleží o zvíře se starati, při opatrování jeho, ač má-li rozum zdravý a může-li pilným a rozumným býti, nešetřil takové pilnosti a opatrnosti, jaké se na člověku obyčejných schopností vyhledává. (§ 1297. obč. z.) Žalovanému však žádné nedbalosti vytýkati nelze, pročež jde o škodu pouze náhodnou.

Důvody III. stolice:

Uplatňovaný dovolací důvod § 503. č. 4. c. ř. s. není založen. Zcela neudržitelným jest náhled dovolání, že každý majitel domácího zvířete jest povinen opatřiti zvíře tak, aby naprosto nikdo poškozen býti nemohl, neboť to by vedlo v konečném důsledku k tomu, že vlastník domácího zvířete ručí objektivně a za všech okolností za každou škodu, již zvíře způsobilo. Zákon vychází však v §. 1320. vš. obč. z. z náhledu opačného, ježto za opomenutí opatření ukládá vlastníku ručení toliko tehdy, spočívá-li v tomto opomenutí zavinění, t. j. bylo-li dle konkrétních poměrů při vynaložení v §. 1297. vš. obč. z. naznačeného stupně bedlivosti opatřiti psa povinností, bylo-li toho však opomenuto.

V daném případě bylo soudem odvolacím zjištěno, aniž by tomu bylo odporováno, že pes žalovaného není zlý, takže vůbec nebylo nutno nějak ho opatřiti. Tím méně může býti řeči o nějakém zavinění žalovaného, jestliže týž dal zříditi na svém dvoře zvláštní, lehce poznatelnou psí boudu a psa přivázel na řetěz, zvláště když právem mohl se nadíti, že každý při povinné bedlivosti vynaloží patřičnou opatrnost, aby se cizímu na řetěze uvázanému psu vyhnul; zanedbal-li žalobce této opatrnosti a sám se do dosahu psa vydal, pak nese a to samojediny zavinění na své nehodě.

Nepřísluší-li dle toho žalobci žádný nárok proti žalovanému, pak nebylo též žádnou vadou odvolacího řízení, že nebyly provedeny nabídnuté důkazy o výši škody.

(Rozh. z 14. června 1910 Rv III. 253/10.) Dr. M a z a n e c.